

ската много оплаквала за смъртта му. Този герой билъ полк. графъ Роникеръ, убитъ надъ града Казанлъкъ при излизанието му на края отъ единъ граждански турчинъ.

Нъ ти си съ това си поведение нишо не могли да направятъ, освѣнъ да бжджтъ подложени на по-строги нападения отъ страна на Руситѣ и когато приближили означенитѣ мѣста за прѣдаване, ти ненамѣрили много турска войска, която избѣгала прѣзъ ноцта и си оставила всичкитѣ припаси на мѣстото. Тогава и двата отѣла на генералъ Гурка се съединили и завзели проходътъ на Староплащина, който, споредъ европейскитѣ дипломати, щѣше да прави на Русия най-големитѣ спънки, изъ благодарение съдбата рѣшила друго-иче.

Послѣ общата радостъ и общото разграбване на пушки и храни, ний бѣхме очевидци на това и гледахме по-скоро да се откачимъ както отъ ржцѣтѣ на турцитѣ, така и на Руситѣ, та да си дойдемъ на кжцитѣ. Тукъ измѣжду руската войска има и много Българи: нъ молимъ ви мълчете и не казвайте на други, дѣто може да се каже, че са по-вечето все наши момчета Българчета избѣгнали на турско време въ Влашко и ний видѣхме нашия учителъ Иванъ Христова и Иванъ Д. Димитрова, когото турцитѣ отъ по-напрѣдъ търсиха въ градътъ като комита, и други още много намъ познати, които ни прашаха много здравие, че подиръ малко и на Стара-Загора ще са видимъ. Тѣй като се връщаме на едно мѣсто съзрѣхме около Туловската кория трима турци, които бѣгахж съ пушкитѣ си, и отъ гдѣ ги съзрѣхж рускитѣ конници, които ходеха да обикалятъ мѣстата отъ село на село да се не появи неприятельтъ отъ нѣйдѣ, изотдалечъ съ пушкитѣ си на едно двѣ замѣрвания, събориха ги на земята и ги убихж, а при това по пжтътъ много турски тѣла съгледяхме надути и не погребани, изложени на слънчевата топлина. А когато пристиглахме къмъ Чанакчийскитѣ бани (топли води), тамъ отгѣхъ до селото Дервения доста турци имаше убити, които бѣхж излѣзли отъ Стара-Загора съ потеря да пригонятъ Московецътъ, а особенно табашкий ес-